

Lovforslaget, som forresten er let at rette, at det kun er en Bemyndigelse for Finansministeren. Jeg har rigtignok forstaaet det saaledes, og tror heller ikke, at det kan være anderledes, end at, naar Regjeringen gaar ind paa Lovforslaget, vil Bemyndigelse betyde det samme som, at Pengene ville blive udbetalte. Men forøvrigt staar jo det Udtryk „bemyndiges“ til at forandre; det kan jo forandres til et „skal“, det har jeg ikke det Allermindste imod. For at foretage slige Rettelser behøves ikke Udvalg. Altsaa, jeg slutter med at anbefale Lovforslaget og skal kun endnu gjøre den Bemærkning, at de første Paragrafer ere overensstemmende med det ifjor vedtagne Lovforslag med den Forandring, at der er udeladt en Paragraf om, at Amtskommunerne havde faaet Bemyndigelse til at hjælpe fattige Kommuner. Det er en Bemyndigelse, som de vistnok ikke have benyttet, og som jo heller ikke efter dette Lovforslag behøves, idet Statskassen her træder til. Jeg skal altsaa anbefale Forslaget og skal kun gjentage, at § 6 er det Principale for Forslagsstillerne. Man har ønsket at faae at høre og se, hvad det andet Thing vil gjøre ved dette Lovforslag, og derfor ønsker man ikke at foretage nogen principiel Ændring i dets Lante.

Indenrigsministeren (Skeel): Naar man gennemlæser Aftalen til dette Lovforslag og dermed sammenholder de tilstedeværende Omstændigheder, maa det jo unegtelig forekomme En, at Forslaget kommer lidt behynderlig frem paa en Tid, da der ikke er megen Anledning dertil. Den Gæng, Lovforslaget blev indbragt, var Tiden vistnok noget anderledes; men Vinteren, har ikke været gunstig for dette Forslag, og saaledes som Forholdene nu ere, maa jeg sige, at, hvis man nu vil vedtage et Lovforslag, der gaar ud paa midlertidige Foranstaltninger i Anledning af Arbejdsløsheden og Vinterens Strængthed, veed jeg ikke, hvorledes de Forhold skulde være, hvor man ikke kunde komme frem med et saadant Forslag. Jeg maa derfor anse Lovforslaget for at være i den Grad ubetimeligt, at jeg ikke finder, at der er den allermindste Anledning til at gaa ind derpaa. Jeg maa imidlertid af en anden Grund i endnu højere Grad modstætte mig Forslaget. Jeg anser det, som sagt, for ubetimeligt at komme frem med Forslaget nu, idet det er meget sjældent, at en Vinter gaar hen, hvor der er mere Leilighed for Arbejderbefolkningen, til at erhverve sig det daglige Ophold end iaar, da Skibsarten har været aaben, og de økonomiske Forhold i det Hele taget have været af den Bestaaffenhed, at der har været rigeligt Arbejde allevegne, saa at der ikke er kommet Klager frem paa noget Sted; men naar man til et saadant ubetimeligt Lovforslag knytter en Paragraf som § 6, der indeholder et helt nyt Princip, hvorom Regjeringen allerede ifjor havde Leilighed til gennem mig meget be-

stemt at udtale, at det kunde den ikke modtage, saa er dette tilstrækkeligt for mig til at erklære, at dette Lovforslag kan jeg paa ingen Maade gaa ind paa.

S. Jørgensen: Jeg beklager meget, at dette Lovforslag ikke er kommet til Forhandling her i Thinget tidligere. Den ærede Forslagsstiller mente, at vi ifjor gif ind paa et Lovforslag meget længere henne i Tiden; men jeg vil dog dertil bemærke, at, naar et saadant Lovforslag i Virkeligheden skal have nogen Betydning, bør det efter min Mening komme frem først i Samlingen, og nu ere vi jo meget langt henne paa Vinteren. Den ærede Minister mente, at Forslaget ikke var betimeligt, fordi Vinteren ikke havde været streng, men jeg vil dog bede ærede Medlemmer overveie, om man ikke, naar vi have haft en saadan Vinter som denne, med Frost i, saa lang Tid, maa sige, at Landarbejderne, vistnok, ikke have haft megen Fortjeneste i Markten i Vinterens Løb, og naar de skulle holde sig, til, at tørste, osv., bliver deres Fortjeneste, ikke stor. Naar den høitærede Minister gaar ud fra, at Forslaget nu er ubetimeligt, maa jeg for min Part bemærke, at jeg anser det for meget betimeligt; men jeg tror, at det havde været langt betimeligere, om det var kommet frem noget tidligere i Vintrens Løb. Det kan nemlig tænkes, at der er Kommuner i Landet, hvor man havde tænkt at gjøre Noget for Arbejderbefolkningen, men har opsat det af den Grund, at et Forslag forelaa i Folkethinget, der gav Udfigt til Understøttelse fra Statskassens Side. Skulde der være Kommuner, hvor man ikke havde ventet denne Lov og altsaa har søgt at hjælpe paa Arbejderne, kommer Loven jo der for sent. Under alle Omstændigheder er det, altsaa min Mening, at et saadant Lovforslag bør fremkomme og behandles langt tidligere i Samlingen, hvis det i Virkeligheden skal udrette noget Godt for Arbejderne. Jeg vil inderømme den ærede Forslagsstiller, at Sagen ikke ser lystelig ud med Hensyn til Landstthinget. Der er Medlemmer i Landstthinget — og vel ogsaa i dette Thing, — som langt hellere ville være med til at lægge Skat paa Arbejderne end være med til at give dem nogen Understøttelse. Jeg skal saaledes nævne, at under Behandlingen i Landstthinget, af Lovforslaget om Skibsafgiften blev det udtalt af et æret Medlem der, at han ønskede, at der kunde blive lagt en langt højere Skat paa Brændevin. Han henviste til Norge, hvor de betale 60 Ore, til Sverrig, hvor de betale 40 Ore i Løb, og naar vi her kun have en Skat paa 11 Ore, saa var det meget Lidt. Naar jeg fremhæver dette, er det ingenlunde for at kritiserer denne Udtalelse, men kun den Maade, hvorpaa den blev udtalt. Det omtalte Medlem sagde nemlig, at naar vi beskattede Brændevinen højere, beskattede vi Landarbejderne, og for at gjøre det nogenlunde ligeligt, kunde vi saa lægge en Skat paa